

Äraandmine nuhtleb äraandjat.

Aastal 1815, sakslaste wõidurikka sõja ajal prantslaste wastu, sai üks kuulus saksa kindral ühe rikka prantsuse mõisniku juure korterisse. Mõisnik, kes kindralile oma lossi peal aset oli annud, teadis wäga hästi, kuidas prantslased endiste aastate sees saksa maad riisunud olid, ja et see wõeras auusameelega wahwa sõjamees, seda neile prantsuse pinnal mitte kätte tasuma ei ole tulnud; waid et selle kõwaste pigistatud Euroopale igatsatud rahu jälle anda. Aga kui ta Hollandimaal kautatud lahingist kuulis, ja sest, kuidas ühendatud sõjawäed wõidurdõmuse kihutatud, Prantsuse riigi piiridesse tungisid, wõttis ta ette, oma kallimad asjad maha matta, et need mitte temalt ärariisutud ei saaks.

Ta laskis ühe suure puust kasti ärarautada, pani oma kallimad asjad, oma hõbe sõdgiiriistad, käepärast olewat raha, ja pere-konna kallimad ehteasjad sinna sisse, laskis rohtaia müüri ääre sügawa auugu kaewata ja seda rasket kasti sinna sisselasta. Selle töö juure ei tahtnud ta ühtegi muud tarwitada, kui oma kahte teendert, keda ta arwas usaldada wõiwat. Ühte nimetati Fleury ja teist Benjamin. Esimene oli juba mitmed aastad siin majas olnud, oli mõisaomaniku, kelle isa juures ta juba teenis, poisikese põlwest tunnud, ja oskas ennast libistamiste ja keelekandmistele läbi proua ees auusaks teha, teda peeti kõigeparemaks ja ustawamaks teendriks ja ta oli kõikis asjus tähelpaneja, siis pole ka mitte imekspanna, et härra temast lugu pidas. Benjamin oli alles mõned kuud seal teenimas, tegi kõik mis teda kasti usinaste ja heameelega, oli oma härrale ustar ja rõõmuštas, et ka see teda usaldas. See kallivaraga täidetud kasti matmine sündis sõja ajal, mõisahärra ligiolemisel.